

Hồi 70

Cô Gái Si Tình Biện Lý Giùm Người Yêu

Cửu Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Các người phái chúng nhân đi thám soát, ta thì chuyên ý đi thăm dò. Trong vòng ba tháng, nếu các người không tìm được vết tích gì, mà trái lại riêng ta dơ ra tin tức thủ phạm, lúc ấy ta sẽ tìm bắt cho được hung thủ, để tế mộ Đàng cô nương ... giải đi sự oan ức này !

Trường Hồng lão nhơn mỉm cười điềm đạm chưa lên tiếng bình phẩm.

Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn hét to:

- Trong vòng ba tháng, đến đâu mà tìm người ... một kẻ sanh vô gia cư, tử vô địa táng ... mà nói như vậy được à ?

Không ngờ, Nhan Như Ngọc đứng kề bên, vội lên tiếng đáp thay:

- Người cứ đến Huyết quang giáo là gặp hấn ngay !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua sững sốt, vội nghĩ:

- Huyết quang giáo ? Ta làm gì đến Huyết quang giáo ?

Ngay lúc đó, lời nói của Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm và Thước y du long Thượng Quan Kiệt lại văng vẳng vên tai:

- Người ta đồn đãi người đã gia nhập Huyết quang giáo, còn chẳng bao lâu nữa người quyết đem máu tươi khắp nẻo đường vô lâm, gây ra họa kiếp không tiền khoảng hậu trên chốn giang hồ ... người thật là ...

Nhưng giữa lúc sự chết chóc chỉ cách làn tơ kẻ tóc, không cho phép chàng nghĩ ngợi lâu hơn nữa. Vì thấy Trường Hồng lão nhơn cau đôi mày lửa nhìn chàng trầm giọng hỏi:

- Người là nhân vật trong Huyết Quang giáo ư ... ?

Nhan Như Ngọc bĩu môi cong cớn, ngắt lời:

- Không cần biết đến “hấn” là người chi của Huyết quang giáo, các người muốn gì cứ đến đấy là đủ. Vì Huyết quang giáo rất rộng lượng.. văn thì giảng lý, võ thì động chiêu tùy ý các người lựa chọn !

Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn nghe qua run bắn người lão nhảy nhồm kêu rống lên:

- Túc chết đi thôi ! Hai tên chuột lắt tiếu bối dám khỉ tử lão phu !

Vừa nói dứt, đôi kiếm Âm dương biến ra một chiêu kỳ lợi hại như muôn điểm tinh quang bay lồng lộng xuẩn tít đến bên mình Nhan Như Ngọc thật là nguy cấp mười phần.

Tiếp theo đấy là ba tên Đường chủ Thiên, Địa, Nhơn, kiếm bỗng lay động một lượt, tất cả đều hướng vào Nhan Như Ngọc công tới tấp. Trong gian phòng nhỏ, năm sáu người giao chiến với nhau thật là vô cùng khó khăn, nguy hiểm ...

Cửu Thiên Hiệp trông thấy thế rống lên:

- Đừng bức hiếp người thái quá !

Vừa hét, ngọn “Khô trúc thánh kiếm” lượn ra mấy vòng, kim quang chớp nhoáng vàng rực rỡ tựa hồ như chiếc móng trời hoàng hôn, xoắn mạnh vào lớp người bao vây Nhan Như Ngọc, thân pháp mau như chớp giạt lưng trời. Toàn cả Bài bang nhân vật không ai thấy rõ Cửu Thiên Hiệp động thủ, mà họ chỉ có một cảm giác luồng gió nhẹ thoảng qua, bốc thành đạo kinh phong hất ngược binh đao kiếm bổng của toàn thể Bài bang nhân vật, khiến cho toàn thân họ suýt loạn choạng, tháo lỏng lòng vây chừng nửa bước.

Trường Hồng lão nhân kêu lên như sấm nổ liên hồi:

- Cửu Thiên Hiệp ! Người đập phá Bài bang phải không ?

Cửu Thiên Hiệp vừa lay động “trúc kiếm” vừa ngoái đầu nhìn Trường Hồng lão nhân đáp lời:

- Tại hạ không có ý đó, tại hạ cần làm sáng tỏ việc này thôi !

Trường Hồng lão nhân nói như hét:

- Người muốn làm sáng tỏ việc này bằng cách nào ? Nói mau !

Cửu Thiên Hiệp không do dự đáp mau:

- Rời khỏi nơi đây là phương pháp duy nhất ... Hẹn gặp lại lão thanh minh sau !

Vừa nói dứt, chàng hướng vào Nhan Như Ngọc hét:

- Chúng ta chạy cho mau !

Tiếng nói chưa dứt, đôi chân chàng đã xê dịch ra ngoài cửa. Nguyên Đằng Công Ngươn đang lay động song kiếm, để trống khung cửa không một ai cản trở, Cửu Thiên Hiệp những tưởng vọt ra ngoài một cách dễ dàng.

Bỗng nhiên Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn thấy chàng đổi bộ, liền co chân đập mạnh vào cái giá sách dựng giữa căn phòng.

- Âm !

Một tiếng nổ long trời, một bức sáo bằng sắt từ trên trần nhà rơi xuống, che kín cả khung cửa cái ra vào. Nguyên cái cửa đá của Đàng Công Ngươn là cái ấn nút cơ quan, trên trần rơi ngay xuống bức sáo sắt.

Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn kêu rống lên như quỷ mị:

- Loài chuột tiểu bối ! Chúng bay có ráp cánh cũng khó bay thoát khỏi nơi đây !

Ngay lúc đó, một tiếng “tung” vang lên, cánh cửa hậu vụt mở hoát ra, ba vị đường chủ, Trường Hồng lão nhân luôn cả Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn đua nhau chạy thoát ra ngoài.

Nhan Như Ngọc kêu lên thất thanh:

- Bất hảo ! Trong phòng có máy móc cơ quan !

Cừu Thiên Hiệp gặp lúc lâm nguy không biến sắc, trầm giọng nói:

- Nơi đây sánh với Thiết Huyết bảo thế nào ?

Chàng vừa nói dứt, cánh cửa sau đóng sầm lại, tiếp theo đấy nhiều tiếng “ầm ầm” vang lên làm chấn động cả phòng, đấy là Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn ấn chiếc nút cơ quan lần thứ hai ... Ngay lúc đó, khắp cửa song, cửa hậu, mỗi khung cửa đều buông thông xuống một bức sáo bằng sắt, như các bức tường đồng, nhốt kín cả Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp vào giữa thơ phòng.

Giữa bầu không khí cực kỳ nguy hiểm, Nhan Như Ngọc mỉm cười lạnh lạnh nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Hiện giờ phải tính sao đây ?

Cừu Thiên Hiệp vẫy thanh “trúc kiếm” cao giọng nói:

- Trúc kiếm sẵn nơi tay, dù cho thiên la, địa võng ta cũng phá vỡ ...

Nhan Như Ngọc nhướn miệng cười nói:

- Được như thế, người hãy trở thần oai xem nào ?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, vận nội lực chặn ngươn phổ vào “trúc kiếm” dùng hết toàn lực đánh mạnh vào khung sáo sắt, “choang” hai vật bằng kim khí chạm nhau tóe lửa, bức sáo sắt bị thanh “trúc kiếm” xé rách một đường cả tắc vuông.

Cừu Thiên Hiệp nghe tê chồn cả cánh tay phải, chàng lấy làm rúng động, vội thu hồi trúc kiếm đưa lên mắt quan sát nhưng thấy từ mũi đến sóng “khô trúc thánh kiếm” vẫn nguyên vẹn không sút mẻ tí nào, lấy làm thoải mái và tự tin, bèn mỉm cười khó sỗ nói tiếp:

- Cô nương hãy xem ! Chỉ vài ba nhát kiếm là ...

- Soạt, soạt vù vù !

Một trận mưa tên vun vút, từ ngoài viện xạ vào như muôn đốm sao rơi.

Nhan Như Ngọc nhanh như chớp, đưa tay kéo xềnh Cừu Thiên Hiệp vào giữa phòng, miệng kêu lên hốt hoảng:

- Tránh ra !

Nàng và Cừu Thiên Hiệp vừa nép mình sau bức bình phong giữa phòng. Trận mưa tên ... đột nhiên ngưng bật.

Nhan Như Ngọc được dịp rúc vào lòng Cừu Thiên Hiệp, cả hai nhìn nhau mỉm cười đau khổ.

Nhan Như Ngọc nói mau:

- Bài bang không thiếu danh nhân cao thủ, lại thêm quỷ kế đa đoan, muốn thoát khỏi thơ phòng này, e gặp nhiều phiền não !

Cừu Thiên Hiệp cả cười nói:

- Dĩ nhiên là chẳng dễ, nhưng hãy tự tin ... bọn chúng không làm gì nổi hai ta !

Nói xong, thân mình chàng xê dịch đến bên cửa song, tay trái vớ lên cao chụp lấy cây kéo, tay phải rút ngay khô trúc thánh kiếm đu mình đến bên cửa thẳng tay chém mạnh vào bức sáo sắt.

- Choeng ! Koeng !

Hai tiếng kim khí vừa chạm nhau tóe lửa, vang lên chát mang tai.

Bỗng nhiên nhiều tiếng “veo veo vút vút” vang lên kế tiếp, một trận mưa tên như bầy châu chấu từ bên ngoài nhắm ngay khung cửa sổ, bay loạn xạ cuộn lên như bụi dầy dầy mờ, nguy cấp và hung mãnh hơn lần trước gấp bội.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh buông tay rơi nhanh xuống đất, vội ẩn mình sau bức tường vôi.

Trận mưa tên cũng theo đấy mà dừng lại, chứng tỏ là ba bên bốn phía đều có mắt người quan sát chỉ huy, không phải suy luận cũng rõ dưới cửa song, ngoài cửa cái đều có người ẩn núp mai phục, thật là nguy hiểm muôn ngàn.

Nhan Như Ngọc bỗng nảy ra một kế, đưa tay chỉ trần nhà bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Chúng ta phá nóc nhà ra ngoài !

Cừu Thiên Hiệp lửa giận xung thiên, vẩy nhanh ngọn “khô trúc thánh kiếm” cao giọng hét to:

- Kẻ đại trượng phu, đi về phải quang minh chánh đại, ta đến ngõ trước thì phải ra ngõ trước thôi !

Vừa nói dứt, chàng đã hành động ngay, thân mình như cánh én, vút một cái đã tiến đến cửa chính thư phòng, trước bức màn sáo kiên cố, chàng vung kiếm toan chém phá.

Ngay lúc đó, bên ngoài viện tiếng cung nữ vang lên rộn rã, hàng ngàn mũi tên bay “véo vèo” nhắm ngay cửa cái xạ tới như mưa bắc ... đành rằng thân pháp của Cửu Thiên Hiệp rất nhanh, nhưng chàng cảm thấy cánh tay trái đau buốt, bắp vế bị tê dần, hai ba mũi đoản tiễn xạ trúng mình chàng, tiếp theo đấy máu rịn ướt cả áo bào đỏ ối.

Nhan Như Ngọc cả kinh kêu lên:

- Ối chao !

Vừa kêu lên hoảng hốt, nàng huy động mạnh trường kiếm hóa ra muôn đốm kim quang như chiếc lông vàng, che chở phía trước mặt Cửu Thiên Hiệp, đồng thời nàng buột miệng kêu to:

- Hãy thư thả, gấp làm gì thế ... thương thế có nặng không ?

Cửu Thiên Hiệp mím môi chịu đựng, vừa trầm giọng nói:

- Chẳng có sao ! Hãy rời khỏi nơi đây mau !

Vừa nói dứt “khô trúc thánh kiếm” múa động lần thứ hai, nắm vào bức sáo sắt chém sả tới:

- Choeng ! Choeng !

Tiếng kim khí chạm nhau “Cổn cẳng” ... Nhan Như Ngọc Vũ lộng trường kiếm, hộ khắp mình Cửu Thiên Hiệp che bên tả, đỡ bên hữu, cản phía trên, ngăn lối dưới, hàng chục mũi tên đua nhau rơi lộp độp xuống đất.

Trên mười mấy tiếng sắt thép giao nhau, keng keng choeng choeng tóe ra muôn ngàn đốm lửa. Bức màn sáo bằng thép, bị Cửu Thiên Hiệp dùng khô trúc thánh kiếm phá rộng dần ... Chàng trở hết oai thần, “trúc kiếm” chuyển qua tay tả, tay hữu nhằm ngay mí sáo rách vận dụng nguồn nội lực, xé một cái thật mạnh một tiếng “rẽng” khô khan nổi lên, mảnh sáo bé xé một lỗ khá to, vừa đủ một người chui ra.

Nhan Như Ngọc liền tay vũ lộng trường kiếm xẹt rơi vô số tên xạ vào Cửu Thiên Hiệp, nàng nhát thấy bức sáo bị rách, bèn buột miệng nói to:

- Người có ra ngoài hãy cẩn thận !

Cửu Thiên Hiệp gọi to:

- Nhan cô nương nên ra trước đi !

Nhan Như Ngọc thuận miệng tiếp lời:

- Hay lắm ! Ta ra trước múa kiếm che chở cho người ra sau !

Nàng vô ý nói ra lời này, nhưng Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ là người kiêu ngạo, vừa nghe qua đã lấy làm phật ý, mặt ngọc sừng đỏ hồng, thuận tay huy động “Khô trúc thánh kiếm” như vũ bão, nhún mình nhảy vọt ra ngoài, buột miệng nói to:

- Ta ra trước che chở cho người ra sau !

Vô tình chàng lặp lại câu nói của Nhan Như Ngọc không sai một tiếng !

Nhan Như Ngọc chưa kịp nói nửa lời, Cừ Thiên Hiệp đã chui ra ngang bức sáo sắt ra ngoài.

Bấy giờ cung nữ của Bài bang tuôn ra vun vút, loạn tiễn bay đến ào ào xạ ngay vào mình Cừ Thiên Hiệp như bão tố mưa sa.

Cừ Thiên Hiệp phá được mảnh sáo sắt, tay hữu vũ lộng “khô trúc thánh kiếm” biến thành bốn vòng tròn vàng rực rỡ, che chở khắp châu thân, hàng trăm mũi tên chạm phải kiếm phong, bay ngược lại hướng xạ thủ hàng trượng, hoặc rơi lả tả trên mặt đất.

Cừ Thiên Hiệp nhảy tung tăng, đồng thời hướng vào cửa thơ phòng gọi cực to:

- Nhan cô nương, mau ra đây ! Mau ra ...

Giữa lúc sự chết chóc kề trong gang tấc, Nhan Như Ngọc bỗng nổi cơn giận hờn, đứng giữa đạo hoang sau bức sáo sắt, nàng hét lên lạnh lạnh:

- Người gọi ta ra ư ? Ta không ra đâu !

Cừ Thiên Hiệp nghe qua suýt té ngã, vội hỏi nhanh:

- Cái gì lạ thế ? Cô nương không ra thật ư ? Tại sao ?

Nhan Như Ngọc lại đổi giọng eo éo:

- Người gọi ta bằng Nhan cô nương, thì ta chẳng đi đâu cả !

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu hỏi:

- Khổ thật, Vậy phải gọi thế nào ?

Nhan Như Ngọc cười hi hi đáp:

- Tùy ý người !

Cừ Thiên Hiệp vô cùng bức bối, nên trầm giọng hét to:

- Trời ơi ! Người làm gì thế ? Đột nhiên lại nổi tính trẻ con lên ... hờn mát !

Nhan Như Ngọc nổi cơn hờn mát nói to:

- Ủ ầy ! Ta nổi tính hờn mát trẻ con ầy ... người chẳng gọi đúng ... ta chết rũ trong thơ phòng này ... quyết chẳng đi đâu cả !

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy giờ hiểm nguy sắp đến bèn kêu lên thống khổ:

- Thật là khổ cho tôi ! Mau ra đây ... phó giáo chủ, Nhan tiểu thơ, mau ra đây ... người có thấy chẳng bọn chúng sắp túa ra bao phủ, thì phiền không ít ... mau đi !

Thật đúng theo dự đoán của chàng, bang chúng Bài bang những tay xạ thủ đều rời chỗ nấp, tập chung toàn lực cung nỏ xạ vào cửa chính thư phòng, như mưa sa bão táp, luôn cả các tay cao kiếm, bổng, gươm, quyền, đều túa ra càng lúc càng bức gần Cừu Thiên Hiệp, khí thế thật vô cùng hung bạo.

Cừu Thiên Hiệp bị nàng nũng nịu yêu sách, đến quên cả bản tâm, đem danh tánh Nhan Như Ngọc kêu một hơi.

Nhan Như Ngọc cả mừng ra mặt tựa hồ một giọng ngọt như đường rót vào tâm tư khiến nàng buột miệng kêu lên:

- Ủ ! Người gọi như thế được đấy ! Nhưng còn ...

Nàng chưa nói hết lời, đột nhiên rún mình nhảy vọt đến bên lưng Cừu Thiên Hiệp, bàn tay mềm mại áp nhẹ lên vai chàng, nhanh như chớp nàng kéo Cừu Thiên Hiệp nhảy lên cao đồng thời gọi to:

- Chạy cho mau !

Cừu Thiên Hiệp bị nàng bức bách làm nũng đến lở khóc lở cười chỉ còn nước nhún mình nhảy theo sát bên nàng.

Nhan Như Ngọc không bay vọt ra ngoài, hốt nhiên nàng hạ ngay xuống mái thơ phòng, tay hữu vũ lộng trường kiếm như mưa bão, biến thành một đạo bạch quang chói mắt, nhằm ngay mấy tên xạ thủ kích tới ...

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế thất kinh đoán biết nàng mở ngay tuồng sát kiếp, bèn cao giọng gất:

- Nhan cô nương ! Như Ngọc nàng chớ quản đến việc chúng nó, chúng ta nên rời khỏi đây là hơn cả !

Nhan Như Ngọc vốn dĩ là người bướng bỉnh, há chịu nghe theo lời của chàng hay sao ? Vì thế kiếm quang xoáy cuộn, tiếng kêu thê thảm, máu đổ tứ tung, những tên cung nỏ xạ thủ, ẩn núp sau mái nhà, bị nàng giết một lượt hàng mười tên đầu cổ, tay chân từ trên mái ngói văng xuống sân lông lốc máu huyết văng ra tứ tán như trận mưa hồng.

Những tên xạ thủ còn sống sót, kêu lên kinh hãi, lăn bò rơi xuống đất, ôm đầu chạy như chuột.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc khí giận chưa tiêu, lay động trường kiếm giết sạch. Trên nóc nhà, bóng nàng chạy qua chạy lại thoăn thoắt như thoi đưa.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thân mình vút cong như còng liễu trước gió, chạy sấn đến một bên, cười lạnh lạnh nói:

- Nhan phó giáo chủ ! Muống khiêu chiến với bốn bang thì hãy chọn người tài mắ mà nói một vài lời, việc gì phải nổi nóng giết lâu la tiểu tốt, thật oan cho những kẻ thừa hành vô tội, vô tri ?

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, mắt lạnh trợn tròn, nặng giọng đáp:

- Nếu như thế ... thì ta tìm người !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong lạnh lùng nói:

- Tại hạ xin tiếp người !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong tự xét lấy mình nếu lấy chiêu thế ra luận, thì chính mình khó chiếm được tiện nghi, nhưng lấy khí lực ra mà luận thì chính mình có binh khí nặng, lại thêm sức vóc nam nhi, ắt chiếm đặng ba phân ưu thế. Không ngờ ... hấn đã nghĩ lầm.

Hai bên binh khí vừa chạm nhau, đã nghe:

- Ối chao !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong kêu lên hai tiếng hoảng hốt, cánh tay hữu đau buốt lên và buông lỏng cây “giáng ma bổng” hai chân loạn choạng thối lui ra sau cả trượng giường mắt nhìn Nhan Như Ngọc, ngạc nhiên đến độ xuất thần.

Cũng nên biết, hấn là một thủ lĩnh quân suất tám mươi một lộ đô báo đầu, chân mau như cánh nhận, thân pháp nhanh nhẹ như tên bay, các tin tức báo cáo về tổng đàn vô cùng nhanh chóng, nhưng so về công lực chân người, thì tuổi tác của hấn không thể bì kịp Nhan Như Ngọc hay Cửu Thiên Hiệp. Về sự dẻo dai tráng kiện, có thể kém hơn phân nửa.

Nhan Như Ngọc thâm biết Liễu Như Phong rất dương dương tự đắc, ỷ vào khí giới nặng lấn áp mình, do đó nàng vận dụng toàn lực phổ vào kiếm chiêu, hất văng “Giáng ma bổng” hầu gần mặt Liễu Như Phong, vì thế nàng mỉm cười điềm đạm nói:

- Người tính lại xem, người có phải là nhân vật tai mắt của Bài bang không nào ?

Túc địa thái tể Liễu Như Phong mặt mày như sáp, ghen ngào uất ức nói chẳng ra lời.

Nhan Như Ngọc vẫn chưa buông tha, lượn mình đến ngang Liễu Như Phong quát lên lạnh lãnh:

- Người là thủ lĩnh Tám mươi một lộ đô báo đầu, vậy phiền người báo cáo lại với Đàng Công Ngươn nói sau ba tháng muốn tìm ra hung thủ, nên đến Huyết quang giáo mà tìm !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong mặt vàng hóa trắng, gượng cười hèn hếch hỏi lại:

- Vì sao thế ?

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh nói:

- Chẳng cần hiểu vì sao, bốn phó giáo chủ nói ra người cứ thi hành y như thế là đủ, để ta đánh dấu cho người, kẻ lão Công Ngươn không tin lời người báo cáo !

Nói xong, nàng xê mình qua trái, giơ cao kiếm thép nhắm ngay vai trái Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thích mạnh một nhát, đột nhiên đạo bạch quang lượn nhanh qua, nhanh như cắt.

Cửu Thiên Hiệp đã vươn tay chộp lấy cánh tay cầm kiếm của Nhan Như Ngọc kéo giật lại, đồng thời quát to lên:

- Như Ngọc ! Hãy chậm lại ! Đô báo đầu đã nhọc lòng đón tiếp, nên nhớ ơn người mà bỏ qua ... chúng ta hãy đi thôi !

Nói xong, lại quay sang Liễu Như Phong gật đầu thi lễ, sau cùng chàng kéo Nhan Như Ngọc toan chạy đi trước.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong vốn là đô báo đầu của Bài bang, từ ngày sáng lập ra bang hội, đã dày dạn gió sương, gần nửa đời người hành tẩu giang hồ, tuy công lực chưa đến bậc cao minh quán chúng, nhưng kiến thức rất sâu rộng hơn người thường hay tùy cơ ứng biến, vì thế nên buột miệng nói theo Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc, gần như van lơn, gần như đe dọa:

- Chỉ mong hai vị sớm rời khỏi Thần Châu, còn tin tức, tự nhiên thuộc hạ sẽ bẩm báo lại !

Nói xong, Liễu Như Phong rún mình nhảy xuống dưới sân đi như bay biến.

Cửu Thiên Hiệp sợ Nhan Như Ngọc không chịu buông tha hấn, nên đưa tay vịn lấy cánh tay nàng bảo nhỏ:

- Như Ngọc này ! Lão Đằng bang chủ chỉ huy thủ hạ trấn giữ cổng ta vào ... chúng ta nên vượt khỏi dãy nhà này thoát nhanh ra Tổng đàn là hơn !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Người run sợ trước uy lực của đối phương hay sao ?

Cửu Thiên Hiệp nở một nụ cười vui vẻ, bằng giọng nói nghiêm trang đáp:

- Chẳng phải vậy đâu ... Ngọc ạ ! Chỉ vì ta sợ gây thêm nợ máu, phải trả đời đời.

- Như Ngọc ! Chúng ta đi thôi !

Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt qua một nóc nhà, bên cạnh Nhan Như Ngọc đi theo như bóng với hình.

Khi cả hai vừa giẫm chân trên mái ngói từ bên trong cổng đàn, tiếng thanh la, đại cổ thành lên liên hồi, vang động cả không gian, vọng báo về hướng gian nhà Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vừa đặt chân, tiếp theo đấy bang chúng Bài bang đông như kiến cỏ, tràn tới vây chặt như nêm.

Nhan Như Ngọc cau mày liễu thét lên lạnh lạnh:

- Chẳng giết một vài danh thủ, bọn chúng vẫn khinh ta không lợi hại !

Cửu Thiên Hiệp rất sợ nàng nổi cơn giận dữ gây ra sóng gió, bèn dùng lời êm dịu khuyên nhủ bảo:

- Hãy bỏ đi ! Giết hay không giết chỉ thế thôi ! Đã nhọc nhằn lại thêm vô bổ ! Chúng ta nên rời khỏi đây là hơn !

Lời nói chưa dứt, cái vòng vây đông như kiến cỏ siết chặt dần dần, dẫn một bọn là bốn chàng tráng niên, gồm toàn những tay thống lĩnh ba sông, bảy biển, ấy là bốn vị Bài bang Đô tổng quản.

Tất cả bốn người đồng thanh hét to:

- Vâng mệnh bang chủ không để một ai thoát khỏi tổng đàn !

Cửu Thiên Hiệp rút nhanh “khô trúc thánh kiếm” vào khoảng không đánh “trót”, cau mày nặng giọng:

- Tại hạ ước định với bang chủ, các người hãy mau lui ra mau !

Bốn tên đô tổng quản làm sao tin được, nên bọn chúng tuốt nhanh bảo đao thủ thế, hướng về Cửu Thiên Hiệp nói to:

- Muốn rời khỏi nơi đây, phải để lại thân xác !

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Tại hạ nghĩ, bốn vị khó cản trở nổi mà trái lại bị ...

Chàng không nói dứt lời, mà nhấc mình lên khỏi mái nhà, đáp xuống trước mặt bốn tên Đô tổng quản, thanh “khô trúc thánh kiếm” vũ lộng mạnh, biến ra muôn đoá hàn tinh, chiếu tỏ như muôn tia nắng vàng, cuộn cuộn xoắn vào địch thủ.

Bốn tên Đô tổng quản chẳng chậm trễ, theo tập quán võ nghệ, tất cả tuốt báu đao dấy ra chiêu thế.

Cửu Thiên Hiệp phá lên cười rũ rượi, tay hữu giật mạnh “trúc kiếm” vào bốn lưỡi báu đao một lượt ... Bỗng nhiên Ỗ choeng ! keng ! Tiếng binh khí chạm nhau nảy lửa, bốn tên Đô tổng quản đều nghe tê chồn cả tay, thân mình không giữ vững, loạng choạng tháo lui ra sau mấy bước, thanh báu đao trên tay chúng bị gãy tiện, chỉ còn trở lại chút lưỡi cạnh chuôi.

Bốn tên hồn phách rụng rời, đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp lại nhìn lên chuôi đao, bọn chúng đã hiểu Cửu Thiên Hiệp nương tay không nở giết, nên tất cả bốn tên ném ngay chuôi đao xuống đất, đồng huyết lên một tiếng sáo hiệu, nhấc mình nhảy vọt qua bờ tường, bao đầu chạy thực mạng.

Nhan Như Ngọc vừa trông thấy, lấy làm đặc ý buột miệng cười khanh khách nói:

- Toàn là cỏ khô, rơm rác, cây mục, cả ngàn tên đô tổng quản bao đầu như thế chẳng dùng được gì !

- o O o -